

UVOD

1. U prijašnjoj propovijedi dao sam svoj prijedlog zašto je Isus počeo govoriti svome narodu u usporedbama – rekao sam da je to bio čin milosti, radije nego čin osude. Isto tako, govorio sam o onima koji imaju pitanja – baš kao što su ih imali učenici od Isusa. Osobno vjerujem da će autentična djeca Božja kroz proces vjere imati sve veću glad za poznavanjem Boga; sve manje će ih zanimati mudrost i vrijednosti ovoga svijeta i svega što on nudi. Ako se na taj način ne razvija moja ili vaša vjera, onda bismo se trebali pitati: „*Kome ja zapravo pripadam – sebi ili Bogu?*“

1.1. Možda nam mogu pomoći s tim pitanjem. Sada ćemo ući u tekst gdje Isus govori svojim učenicima, a i narodu, u usporedbama.

1.2. U usporedbi imamo četiri sjemena. Svako sjeme je Božja mudrost (Radosna vijest) koja je posijana na tlo neke vrste (put, kamen, trnje, zemlja). Svako tlo zapravo reflektira stanje srca slušatelja koji je kroz svoj život bio suočen s Božjom mudrošću, u ovom slučaju s Isusovim učenjem zvanim Evandjelje.

ISUSOVE USPOREDBE SU INTELEKTUALNO DOSTUPNE SVIMA

2. U redu, sada ću pokušati kroz Isusovo tumačenje usporedbe dati nam detaljniju sliku kako izgleda srce čovjeka iz sva četiri primjera. Da bih to učinio, koristit ću životne primjere ljudi koji su navedeni u Novom zavjetu.

2.1. Ali prije nego krenem, želim nešto istaknuti: ponovno sam ugodno iznenađen kako jednostavno, ali duboko, Isus prenosi poruku Evandjelja svome narodu. Njegove usporedbe su intimno isprepletene sa svakodnevnim životom jednog Izraelca, Grka, Rimljanina ili bilo koje druge nacionalne pripadnosti pojedinca koji je živio u Isusovo vrijeme.

2.2. Drugim riječima, Isusove usporedbe su intelektualno dostupne svima – nije bilo potrebno biti akademski opremljen da bi se razumjela Isusova misao. I zašto ovo govorim? Zato jer su kroz povijest kršćanstva crkve često naglašavale intelektualnu superiornost u svojim redovima: „*Ako biramo*

sofisticirane, filozofske, komplicirane uhu običnog čovjeka riječi, to može značiti samo jedno – mi smo pobožniji od drugih, i mi smo autoritet kojeg običan narod mora slušati.“

2.3. Nažalost, s tim vjerovanjem su Evanđelje kroz povijest prenosili svome narodu, učinili su Radosnu vijest nedostupnom običnom čovjeku. Ali ne i Isus – njegove usporedbe nisu mogle biti jednostavnije. Svako uho moglo je razumjeti Isusovu Radosnu vijest, ako je to stvarno htjelo.

2.4. Dok je Isusu bilo važno doprijeti do ljudskog srca kako bi bilo spašeno od propasti, mnogim biblijskim učiteljima kroz povijest, nažalost, bilo je važnije ispasti pametan pred drugima – i sve to samo da bi nahranili svoj ego: „*Ja sam slavan, ja sam onaj koga svi trebaju slušati, ja imam titulu dr. sc.*“ ili slično. Drugim riječima, oni su unutar sebe vjerovali, i dan-danas vjeruju, da su pobožniji od drugih.

2.5. Zar nije to isto činila i farizejska sljedba? Kako god bilo, mi koji smo odlučili govoriti Božju riječ drugima, nemojmo komplicirati stvari u želji da zvučimo dobro i pametno pred drugima; nemojmo se hvatati za titule. Neka naš glavni motiv bude: „*Ja želim da me svako ljudsko biće razumije – kako bi on ili ona bili spašeni.*“

— Našem Gospodinu Isusu Kristu to je bio glavni motiv. —

2.6. S tim rečeno, stojim uz filozofe, teologe i ostale akademski obrazovane učitelje koji su vjerno i temeljito kroz svoj život prevodili, tumačili i povezali biblijske istine u jednu koherentnu sliku. Znači, iako su to činili svojim načinom izražavanja koji je često bio običnom čovjeku neshvatljiv do kraja, svejedno su to činili iz iskrenog srca. A uz njih bi Bog uvijek poslao one učitelje koji bi te istine protumačili običnom čovjeku.

PRVO SJEME

3. Dobro, idemo u prvi primjer. (Luka 8,5) *Izađe sijač da sije sjeme. Dok je sijao, jedno pade kraj puta, bi zgaženo i ptice nebeske ga pozobaše.*

3.1. U tumačenju usporedbe Isus govori svojim učenicima da je sjeme riječ Božja¹, i nakon toga nastavlja tumačiti prvi primjer: „*Oni kraj puta označuju one koji čuju riječ, zatim dođe đavao te je iščupa iz njihova srca da ne povjeruju i budu spašeni*“².

3.2. Tko su oni koji su najčešće u Novom zavjetu izgledali kao prvi primjer koji Isus opisuje ovdje? Nažalost, to su bili upravo oni koji su imali religijski autoritet i duhovno hranili izraelski narod: farizeji, saduceji, svećenici i zakonoznanci. Oni su bili tlo kraj puta – nisu razumjeli riječ Božju, točnije rečeno, nisu htjeli razumjeti riječ Božju.

— To znači da je đavao, njihov otac, iščupao iz njih želju da žele znati istinu³. —

¹ Luka 8,11

² Luka 8,12

³ Ivan 8,44

3.3. Ova tragična istina koja je i danas prisutna ja vjerujem, ide ruku pod ruku s Isusovom izjavom u Mateju⁴.

Što želim reći s tim? Ovo otprilike: tko su oni koji su najviše kroz povijest bili uvjereni da su Božji poslanici? Svećenici, popovi, pastori, biskupi, papa, đakoni — sam autoritet religije koji već tisućama godina hrani dušu naroda lažnim istinama. Baš njima, koji su uvjereni da imaju ulaznicu u kraljevstvo Božje, Isus će reći na vratima: „Odlazite od mene bezakonici, nikada vas nisam poznavao“.

DRUGO SJEME

4. U redu, idemo na drugi primjer. (Luka 8,6) **Jedno pade na kamen, izniknu i sasuši se, jer ne imade vlage.**

4.1. U svom tumačenju drugog primjera Isus govori; „Onima što su na kamenu, označuju se oni koji radosno prihvate Riječ čim je čuju, ali ti nemaju korijena: na neko vrijeme vjeruju, ali u vrijeme napasti otpadnu⁵.“

4.2. U ovom primjeru vidimo da je sjeme niklo — znači pojedinac iz drugog primjera čuo je Radosnu vijest i primio je u srce, ali je tijekom života odbacio, odustao od nje.

4.3. Ovo me jako podsjeća na Isusove učenike koji su ga napustili tijekom njegova govora u Ivanu 6. Isus je do tog trenutka skupio mnogo učenika, njihov broj je rastao iz dana u dan. To su bili učenici koji su sami bili izliječeni od raznih bolesti i zlih duhova, učenici koji su svjedočili raznim Isusovim čudesima: ozdravljenju invalida, ozdravljenju gubavca... Ispred njihovih očiju Isus je nahranio pet tisuća ljudi. Stotine, ako ne i tisuće, ozdravile su dok je Isus prolazio pored njih prije nego je sjeo i poučavao ih Govor na gori.

4.4. Svemu tome svjedočili su učenici koji su sada odlučili napustiti Isusa. A zašto su ga odlučili napustiti? Zato jer im je Isus kroz svoje učenje rekao da svatko tko se za njega odluči, mora kroz svoj život — koji će mu sigurno servirati nevolje — odlučiti koga slijedi.

4.5. Drugim riječima, Isus im je rekao otprilike ovo; „Dragi moji učenici, ako ne budete ustrajali u nevoljama — a pod nevoljama mislim: kada vas budu progonili, kada vas budu odbacili, kada vas budu izrugivali, kada vas vaša obitelj odbaci, kada vas vaša religija odbaci, kada vas vaša kultura u kojoj živite bude htjela strpati u zatvor ili, još gore, ubiti — ako ne budete ustrajali u vjeri prema meni i prema obećanju koje vas čeka, onda niste izabrani za kraljevstvo moga Oca⁶.“

— Vidimo da je nakon njegove izjave mnoštvo učenika odlučilo napustiti Isusa⁷. —

4.6. Idemo s primjenom sada. U našem dobu i mjestu u kojem živimo, nikoga od nas ne košta da slijedimo Isusa. Dapače, slobodno gradimo crkve u njegovo ime, slobodno pjevamo pjesme njemu u čast, nosimo majice na kojima piše njegovo ime, organiziramo mega-koncerte u njegovo ime, slušamo svake nedjelje svećenika koji nam propovijeda Evanđelje Isusa Krista, i sve to činimo zajedno s našom obitelji svaki tjedan.

⁴ Matej 7,22-23

⁵ Luka 8,13

⁶ Ivan 6,37-40

⁷ Ivan 6,59-60

4.7. Ali, koliko bi nas ostalo uz Isusa kada bi nas naša vjera doista koštala, kao što je to bilo u vrijeme apostola? Koliko bi nas ostalo vjerovati u Isusa kada bi nam netko iz obitelji umro od terminalne bolesti – iako je svaki tjedan išao u crkvu i molio se Isusu? Koliko nas bi bilo spremno javno odbaciti nemoral ovoga svijeta – iako znamo da će nas to koštati, a i našu skupinu (djecu, ženu, muža, obitelj) s kojom živimo? Koliko nas bi bilo spremno odbaciti krivo Evanđelje koje promovira naša crkva – pa makar izgubili članstvo u toj zajednici? Koliko nas bi bilo spremno patiti na duže vrijeme?

4.8. Isus nas uči da se kroz naše nevolje naša vjera učvršćuje. On nas uči da je put vjernika sličan njegovu životu koji je živio među nama – a njegov život bio je prepun gubitka, progonstva, žalosti, boli, i na kraju je dao svoj vlastiti život kako bismo mi mogli dobiti život vječni.

4.9. Jesmo li spremni živjeti život sličan Isusovu? Jesmo li spremni patiti, shvaćajući da je to uloga koju nam je Bog dao da odradimo za njega u ovoj stvarnosti? Svatko od nas mora sam za sebe kroz život i hod u vjeri odgovoriti na ta pitanja. Na kraju, ili ćemo biti kao učenici koji su napustili Isusa: „*Tvrda je ta izjava, tko je može slušati*”⁸? Ili ćemo biti kao apostoli: „*Gospodine, komu ćemo otići, ti imaš riječi života vječnoga*”⁹.

TREĆE SJEME

5. U redu, idemo polako na treći primjer. (Luka 8,7) **Drugo padne u trnje i trnje uzraste skupa s njim te ga uguši.**

5.1. U svom tumačenju 3. primjera Isus govori; „*A onim što pade u trnje označuju se oni koji, dođoše, čuju Riječ, ali odu, pa ih brige, bogatstvo, naslade života uguše, te ne donose zrelih plodova*”¹⁰.

5.2. Kao i u drugom primjeru sjeme je niklo, ali ga je trnje ugušilo kroz vrijeme dok je rastao.

5.3. Slika ovog sjemena odlično odgovara životu Jude Iškariotskog. Juda je, za razliku od učenika koji su napustili Isusa u Ivanu 6, ostao s njim i s jedanaestoricom gotovo do samog kraja. Juda je duboko u sebi vjerovao da će Isus ispuniti obećanja koja su izraelskom narodu proroci prorokovali stotinama godina unatrag. I zbog tih obećanja Juda je bio spreman žrtvovati svoj život za Isusa – budućeg kralja Izraela. Ali u isto vrijeme, trnje je raslo u Judi. Juda je njegovao ideju o tome kako će on jednog dana biti slavan, moćan i bogat... kako će jednog dana biti politički vođa koji će sjediti zdesna Mesiji.

5.4. Ono što je zanimljivo jest da nitko od jedanaestorice nije primijetio da u Judi raste trnje, nitko nije primijetio da Juda sjedi na dvije stolice. Pa kako su i mogli? Daje se zaključiti da su apostoli u tom trenutku – kada Isus govori u usporedbama – bili nezreli u vjeri, ali su rasli prema cilju da postanu zreli u vjeri.

5.5. I Juda je bio jedan od tih nezrelih u vjeri, ali je, kao i ostali, rastao u vjeri (vidimo u trećem primjeru da je sjeme raslo skupa s trnjem). I zbog toga, vjerujem, drugi apostoli nisu mogli prepoznati da Juda sjedi na dvije stolice. Tek kasnije, kad je Juda izdao Isusa, kad su i sami postali zreli

⁸ Ivan 6,60

⁹ Ivan 6,68

¹⁰ Luka 8,14

u vjeri, rekli su u svojim izvještajima: „*To ne reče što bi mu bilo stalo do siromaha, nego jer bijaše lopov koji je držao blagajnu i krao što se u nju stavljalo*¹¹.“

5.6. Juda je jako dobro skrivao trnje koje je raslo u njemu; vjerujem da je i sam sebe prevario u toj obmani. Ali kad je došlo vrijeme, kad je Isus detaljno objasnio svoje buduće planove učenicima – da će ići na križ, da Mesija prvo mora umrijeti i uskrsnuti prije nego Bog Otac postavi svoje kraljevstvo na zemlji kroz svoga Sina – u očima Jude Isus je postao još jedan luđak među mnogima koji su bili prije njega. I zbog trnja koje je raslo u isto vrijeme dok je i sjeme raslo, trnje je prevladalo u tom trenutku – novac je bio važniji. Drugim riječima, Juda je pokazao svoje prave vrijednosti i prave boje, koje su od samog početka imale prioritet u njegovu srcu.

5.7. Idemo s primjenom. Ovo ovdje je zastrašujuća istina na koju moramo obratiti pažnju: mi, isto kao i Juda, možemo sami sebe, a i druge, prevariti u vjerovanju da smo Isusovi učenici. Mi zapravo imamo dokaze da jesmo. Kao i Juda, družimo se s Isusom kroz Bibliju, stojimo uz njega kada ga treba braniti, družimo se s onima koji se također deklariraju kao Isusovi učenici, činimo na van djela koja opisuju Božjeg sveca – i sve to nam daje ohrabrenje da smo njegovi.

5.8. Ali, ja vjerujem, uvijek – baš uvijek – moramo priznati sebi da postoji mogućnost da smo možda Juda. I kada to učinimo, svakodnevno ćemo preispitivati naše vrijednosti, što je dobro za nas, jer kada to činimo, skidamo sa sebe onog starog Danijela i oblačimo novog. Drugim riječima, rastemo da postanemo zreli u vjeri.

5.9. Još nešto – osobno poznajem nekolicinu ljudi koji vole pričati sa mnom o Bogu, ili su voljeli; trenutno ne znam što je točnije. Znači, vole ići u crkvu, vole slušati propovijedi, vole implikacije Evanđelja, uviđaju da im je ono donijelo ljepši život sada i ovdje. Ali kako je vrijeme našeg druženja prolazilo, problemi su se u njihovoj sredini počeli gomilati – obiteljski, poslovni, zdravstveni – i polako uviđam da su počeli razmišljati ovako: „*Ne ispunjavaju mi se želje koje su mi obećane u Evanđelju.*“

5.10. Nažalost, trnje je počelo izlaziti na vidjelo. U idolima (sport, zabava, kupovanje novih auta, građenje karijere, konstantno druženje sa zajednicom iz crkvenih krugova...) pokušavaju pronaći utjehu i svrhu svoga postojanja. Nažalost, zbog toga se sjeme suši, Isus blijedi, i na kraju će trnje pobijediti. Ovu sliku vidim u nekolicini ljudi. Nadam se da će mi dokazati da sam u krivu.

5.11. Dragi moji, Bogu se ne možemo sakriti. Mi možemo svijet prevariti, možemo čak i sami sebe uvjeriti u laž: „*Ja sam iskreni i autentični sljedbenik Isusa Krista*“, ali vrijeme i situacije u koje će nas život (Bog) ubaciti, na kraju će izvući na vidjelo koga mi zapravo štujemo.

ČETVRTO SJEME

6. Idemo na posljednji primjer, četvrti po redu. (Luka 8,8) **Drugo pade na dobru zemlju, izniknu i rodi stotruk rod.**

6.1. U svom tumačenju četvrtog primjera Isus kaže: „*A ono što je na dobroj zemlji označuje one koji čuju riječ i čuvaju je u dobru i plemenitu srcu te rode rod zbog ustrajnosti*¹².“

¹¹ Ivan 12,6

¹² Luka 8,15

6.2. Iz različitih pozadina kroz povijest dolazili su ljudi koji su se odlučili osobno obvezati pratiti Isusovo učenje. Neki su dolazili iz crkvene pozadine, neki s ulice, neki kao siromasi, neki kao bogataši, neki kao političari, neki kao kriminalci.

6.3. Za razliku od Jude, koji je vjerno pratio Isusa skoro do samoga kraja, Pavao je bio farizej koji je progonio kršćane na početku osnivanja crkvi, koje su se većinom okupljale po privatnim kućama. Nitko nije bio revniji u naumu da uništi Isusovo učenje od Pavla. Ali onda se dogodio obrat u Pavlovu životu – on postaje jedan od najrevnijih sljedbenika i glasnika Gospodina Isusa Krista.

6.4. Zbog toga je bio progonjen, izrugivan, bičevan, kamenovan – od strane iste sljedbe kojoj je pripadao od malih nogu.

6.5. S druge strane, godine i godine su prošle prije nego što su apostoli htjeli vidjeti Pavla. Pa kako i bi? On je bio njihov neprijatelj broj jedan, a sada se obratio – „možeš misliti“.

6.6. To nam sve govori da: postoji razdoblje u Pavlovu životu kada je bio odbačen od svih, nitko ga nije htio.

6.7. Slijedi pitanje: je li Pavao odustao od Krista zbog toga? Je li rekao: „*Skup si, Isuse, sve sam izgubio zbog tebe, svoju slavu, status u društvu... nitko neće da se druži sa mnom... svi me mrze... napuštam te, Isuse, idem svojima natrag*“? Ne, nije. Pavao je nebrojeno puta kroz svoje Poslanice rekao da je njemu Krist sve. I umro je na kraju s tim vjerovanjem.

6.8. S tim rečeno, Pavao je donosio zrele plodove tijekom svog života. Usprkos svim nedaćama koje mu je život servirao, ustrajao je u vjeri do samoga kraja.

6.9. Osobno sam poznavao jednu dragu ženu koja više nije među nama. Nakon petnaestak godina patnje koje joj je donijela njezina bolest, otišla je Gospodinu. Kakvu ljubav je ta žena imala za Krista! S kakvom strašću je promovirala Božju riječ drugima, pogotovo Psalme – do samoga kraja... samo joj je Krist bio na ustima.

6.10. Zahvalan sam Bogu što mi je dao njezin život kao svjedočanstvo. Ona je, usprkos svojoj nevolji, rekla kao i Petar: „*Kamo da idem od tebe, Kriste? Pa ti imaš riječi života vječnoga.*“ Ustrajala je u svojoj vjeri do samoga kraja jer je znala što je čeka kao nagrada, a to je budući život – život bez grijeha, bez tuge i bez boli.

6.11. Za kraj, nadam se da sam vam pomogao razumjeti kako treba izgledati naš život ako želimo biti plodno tlo koje daje stotruke plodove. Sve ostalo je laž. Nemojte vjerovati svijetu, nemojte vjerovati sebi, nemojte vjerovati meni – vjerujte Isusu Kristu i njegovu učenju. Tu ulažite sav svoj život. Dišite Evanđelje svim srcem svojim, svaku sekundu svoga života, ustrajte do kraja, i onda se vidimo u njegovu kraljevstvu, gdje ćemo jedni drugima svjedočiti o nepreglednoj milosti Božjoj koja nas je spasila od propasti.